

Треба зазначити, що ця думка Комісії ЄС стосувалася лише "спільного доробку" Європейського співтовариства. Вона була уточнена у висновках Європейської Ради, яка проходила у Лісабоні 26 та 27 червня 1992 р. Вже стосовно "спільного доробку" Євросоюзу як структури, що охоплює ЄС, спільну зовнішню політику і політику безпеки, співробітництво у сфері юстиції і внутрішніх справ, спільний доробок (*acquis communautaire*) можна визначити як сукупність правових норм, судових рішень, доктринальних понять, рекомендацій, домовленостей тощо, які виникли за час існування європейських інтеграційних об'єднань. Вони є основою правопорядку Євросоюзу і мають сприйматися беззастережно державами-членами та країнами-претендентами на вступ до Євросоюзу. Оскільки *acquis communautaire* стосується насамперед держав-членів та країн-претендентів на членство в Євросоюзі, то обов'язкове використання терміна *acquis communautaire* у широкому сенсі в українському законодавстві не є конче необхідним. Треба також враховувати й те, що зміст спільного доробку постійно змінюється. Треба також брати до уваги, що будь-які спроби дати в законодавстві України розширене тлумачення *acquis communautaire* «вимагатимуть» значних фінансових витрат на процес гармонізації.

Список використаних джерел:

1. K. Lasok, *Law&InstitutionsoftheEuropeanUnion* (7th Ed. London: Butterworths 2001), с. 32.
2. Петров Р. А. Правова природа "Acquis" Європейського Союзу та його транспозиція у правові системи третіх країн: автореф. дис. доктора юрид. наук / Р.А. Петров. – К.: Б.В., 2014,с.38.
3. C. Dekourt, "The Acquis Communautaire: Hasthe Concept HadIts Day?" 38 CML Rev. 829-870 (2001), с. 848.
4. Муравйов В.І. Правові засади регулювання економічних відносин Європейського Союзу з третіми країнами (теорія і практика). - К.: Академ-Прес, 2002, с. 426 с.

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО МОРСЬКОГО ПРАВА ДО МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ

Корлюк Софія Сергіївна, здобувач 1 курсу факультету №2 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Коваленко І.А.**

Наразі євроінтеграція є одним з основних зовнішньополітичних напрямків розвитку України. Метою роботи є висвітлення проблем імплементації законодавства українського морського права до норм і стандартів європейського та міжнародного права у цій сфері.

Історично і геополітично Україна є морською державою, вона має вихід до Чорного і Азовського морів та відповідну інфраструктуру. Згідно з цим, модернізація та нормотворчість відповідно до європейських,

міжнародних стандартів необхідна, зокрема, у морському праві нашої країни.

Морська діяльність повинна здійснюватися виключно у рамках узгодженого між державами, обов'язкового для всіх міжнародного правопорядку, належне дотримання якого у великій мірі залежить від ефективної імплементації державами норм міжнародного морського права як на міжнародному, так і на національному рівнях. Цю проблему досліджували І.П. Бліщенко, Є.А. Коровін, М.О. Баймуратов, Ф.І. Кожевніков, В.Г. Буткевич, С.М.Бонярта велика кількість інших науковців.

На сьогоднішній день Україна постійно приймає представників Європейського союзу, що є фахівцями у морській сфері, аналізують стан морської галузі в Україні, надають консультації з питань поліпшення та розвитку нашого законодавства, використовуючи досвід своїх країн. Два роки тому ІМО відвідувала Україну з метою оцінки ситуації та розвитку морської сфери, консультування щодо уніфікації вимог та стандартів згідно з європейськими. ІМО є міжнародною морською організацією, з центральним офісом у Лондоні, що створена для розробки єдиних правил у галузі морського права, була утворена 6 березня 1948 року в Женеві з прийняттям Конвенції про Міжурядову морську консультативну організацію.

У ході свого візиту ІМО виявила багато позитивних ознак у розвитку, намір провести масштабні реформи у сфері морських перевезень. Для реалізації даної мети необхідно імплементувати державну стратегію безпеки на морі, оновити методи профілактики забруднень, підготувати точний план дій для ратифікації окремих міжнародних документів, до яких Україна ще не приєдналася, це наступні документи: Протокол 1988 року до Міжнародної конвенції з охорони людського життя на морі 1947 року, Міжнародної конвенції про контроль судових баластних вод і осадів і управління ними, Міжнародної конвенції про цивільну відповідальність за шкоду, заподіяну забрудненням бункерним паливом тощо. Є потреба створити структури, що будуть відповідати європейським вимогам. Варто звернути особливу увагу на екологічні норми, підвищити безпеку та запобігти забрудненню вод шляхом проведення пріоритетних інспекцій суден.

Існує тенденція глобалізації міжнародних морських відносин, що обумовлено глобалізацією світової економіки та особливою роллю Світового океану у якості важливого джерела живих і неживих ресурсів, необхідних для існування всього людства. У результаті цього стає очевидним, що подальша експлуатація ресурсів Світового океану можлива лише при узгодженні інтересів всіх учасників міжнародних морських відносин та всеохоплюючої координації їх діяльності. Це зумовлює зміну міжнародної нормативної системи, яка регулює ці відносини. Поступово відбувається універсалізація багатьох норм міжнародного морського права, формуються зачатки глобальної правової

системи.

Варто зазначати, що позитивні зрушення все ж відбуваються. Україна залучає велику кількість іноземних професіоналів цієї сфери, щоб на їх досвіді реформувати та оновити систему норм до відповідних європейських стандартів. Відбувається перегляд та удосконалення як базових законів та підзаконних актів, так і прийняття нових правових норм щодо відносин, що раніше не регулювалися правом.

Список використаних джерел:

1. Гавердовский А.С. Имплементация норм международного права. – Киев: Вища школа. Головное изд-во, 1980. – 320 с.
2. Блищенко И.П. Международное морское право: Учебник. – Москва: Изд-во УДИ, 1988. – 288 с.
3. Конвенция Организации Объединенных Наций по морскому праву. — Нью-Йорк: Изд-во ООН, 1982. — 204 с.
4. Анцелевич Г.А. Международное морское право (учебник). – К.: Издательский дом «Слово», 2003.
5. Демиденко В. В. Міжнародно – правова основа національного морського права України: теоретичні аспекти. – Одеса: БАВА, 1995. – 104 с.
6. Гуреев С.А. Коллизионные проблемы морского права. М., 1972.

ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄС ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Мараховська Олена Миколаївна, здобувач 1 курсу факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Коваленко І.А.**

На даному етапі політичного, суспільного та економічного розвитку України адаптація національного законодавства до норм права ЄС має особливу значущість та актуальність, оскільки з цим процесом пов'язане не тільки створення відповідної правової бази для майбутнього вступу до ЄС, а й досягнення інших важливих для нашої держави цілей, а саме: створення підґрунтя та рушійної сили правової, адміністративної, та судової реформи; підвищення конкурентоспроможності економіки та сприяння залученню іноземних інвестицій в Україну; подальшої демократизації суспільних процесів, розбудови громадянського суспільства і справжньої демократії.

Метою роботи є аналіз проблем адаптації законодавства України до законодавства ЄС в нормативно-правовому та організаційному контекстах.

Варто зазначити, що в переважній більшості складність досягнення мети адаптаційного процесу пов'язано з об'єктивною причиною тривалості даного процесу та суб'єктивною причиною неможливості завершення даного процесу в Україні, зважаючи на складну політичну та